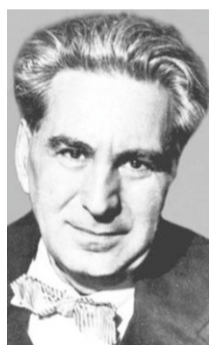

ZODIA GEMENILOR

Semn dublu, de Aer, guvernat de Mercur și având drept verb dominant *a gândi*, ai cărui nativi excelează prin următoarele caracteristici ale creațiilor artistice și nu numai:

1. proprietatea asupra cuvintelor, expresiilor, dialogurilor atinge un nivel greu egalabil;
2. predilecția pentru impactul mesajului;
3. „triunghiul” caracterizării personajelor: direct, indirect, de către ceilalți;
4. alimentarea concomitentă a două tendințe „complementare”... de la livrescul specific lexismului și letrismului, până la argou, jargon...;
5. stilul laconic se îmbină cu apetența către pedagogie, informare detaliată, pe alocuri nu lipsită de pedanterie;
6. se abțin cu greu să nu înzestreze vreun protagonist cu tirade și aparte-uri, indiferent cărei generații aparțin: Tudor Arghezi (21 mai), Mircea Cărtărescu (1 iunie), Dinu Grigorescu (4 iunie), Emil Lungeanu (4 iunie), George Călinescu (19 iunie);
7. viziunea regizorală este cel mai adesea definită de o dinamică intelectuală abil întreținută, cu schimbări bruște de situații, atent elaborate, feed-back-uri insolite ce alimentează suspansul, fie că e vorba de Ducu Darie (14 iunie) sau de Andrei Șerban (21 iunie);
8. tehnica actorului se simte plinar, fie că e vorba de gestică, mimică, mișcare scenică în sine, opinii abisale sau de „priviri total expresive care pot umple

complet tăcerile... chiar și de-o clipă”, deși evantaiul e divers: Tudor Aaron Istodor (24 mai), Medeea Marinescu (27 mai), Alexandru Arșinel (4 iunie), Valentin Uritescu (4 iunie), Irina

Petrescu (19 iunie);
9. preocuparea consecventă pentru simetria compozițională, semn că „spiritele înalte se întâlnesc”, dar și „extremele se ating”.

Gabriel MIHAILOVICI

Triumf al radioului național și internațional la Palatul Elisabeta, gazdă Monarhia

Festivitatea de premiere a laureaților celei de-a patra ediții a Festivalului Internațional de Teatru Radiofonic Grand Prix Nova, organizat de Radio România sub Înaltul Patronaj al Alteței Sale Regale, Principesa Moștenitoare Margareta a României, Custodele Coroanei, a avut loc la Palatul Elisabeta. Ceremonia s-a desfășurat în prezența Alteței Sale Regale Principesa Maria, căreia i s-a alăturat Katharina Rathouska – Directorul Departamentului de Radio Drama și Literatură al Radiodifuziunii Cehe, Președintele Juriului, Directorul Centrul Cultural Media al Radio România – Attila Vizauer, participanții la festival și reprezentanți ai presei.

„Doresc să transmit din partea Principesei Margareta a României felicitări sincere tuturor participanților cât și câștigătorilor de astăzi, care și-au asumat realizarea la un înalt nivel a unor opere din această artă specială. Radio România merită și ea felicitări pentru organizarea acestui important festival”, a declarat Alteța Sa Regală Principesa Maria. (http://www.romania-actualitati.ro/premiile_festivalului_international_de_teatru_radiofonic_grand_prix_nova-)

SECȚIUNEA TEATRU SCURT:

- Locul I – Pedal Power, autor și regizor: Charles Trahan, Franța;
Locul al II-lea – Shut the Windows! Shut the Windows!, autor: Gerhard Meister, regizor: PăiviStalder, Elveția;
Locul al III-lea – Thinking of Something I Don't Know, autor și regizor: Martin Daske, Germania.

DI. Attila Vizauer, redactorul șef al Redacției Teatru al Radiodifuziunii Române, director interimar al Centrului Cultural Media al SRR și promotor al Festivalului Internațional de Teatru Radiofonic Grand Prix Nova la cea de a IV-a ediție, singurul festival internațional de producții sonore care își propune ca temă inovația, organizat de Radio România, în perioada 31 mai - 5 iunie, la Grand Hotel Continental și doamna Patricia Prundea, regizor muzical.

Câștigătorul ia totul... Elveția

SECȚIUNEA RADIO DRAMA:

- Locul I – So Far Away From Life, autor: Ulrich Bassenge, regizor: Johannes Mayr, Elveția;
Locul al II-lea – Pamela, autor și regizor: Sebastian Dicenaire, Belgia;
Locul al III-lea – Traitors, autori: Ilana Navaro și Silvain Gire, regizor: Samuel Hirsch, Franța

La mulți ani de Sânpetru lui Petre Solonaru, poet singular, fanului nostru
Petre Călin și celor care poartă acest nume, prenume.
Lectură plăcută a celui mai dens, complex și atractiv ziar cultural, în
ierarhia mea, firește.

GALA UNITER LA ORADEA PREMIILE ACORDATE LUNI, 9 MAI 2016

Pentru a XXIV-a ediție a Galei Premiilor UNITER, juriul de nominalizări a fost alcătuit din criticii de teatru: Claudiu Groza, Doina Papp, Cristina Rusiecki.

Juriul final, care a desemnat câștigătorii: criticii de teatru Alice Georgescu și Mircea Morariu, actrița Ozana Oancea, scenografa Viorica Petrovici și regizorul Alexa Visarion.

LISTA CÂȘTIGĂTORILOR:

Cel mai bun spectacol: „Clasa noastră”, de Tadeusz Słobodzianek, regia László Bocsárdi, Teatrul Național „Lucian Blaga”, Cluj-Napoca;
Cea mai bună regie: Radu Afrim pentru spectacolul „Tihna”, Teatrul Național Târgu-Mureș, Compania „Tomba Miklós”;

Cea mai bună scenografie: Adrian Damian pentru spectacolul „Cântăreața cheală”, regia Radu Nica, Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, Iași;

Cel mai bun actor în rol principal: Marian Râlea pentru rolul Tullius din spectacolul „Marmură”, regia Yuri Kordonsky, Teatrul Bulandra, București;

Cea mai bună actriță în rol principal: Emilia Dobrin pentru rolul Elena din spectacolul „Casa cu pisici”, regia Radu Iacoban, Teatrul Mic, București;

Cel mai bun actor în rol secundar: Marius Manole pentru rolurile Bătrânică apatică, Actorul din spectacolul „Între noi e totul bine”, regia Radu Afrim, Teatrul Național „I.L. Caragiale” din București;

Cea mai bună actriță în rol secundar: Ilinca Manolache pentru rolurile din spectacolul „Anul dispărut. 1989”, regia Ana Mărgineanu, Teatrul Mic, București;

Premiul pentru critică teatrală: Maria Zărnescu;

Cel mai bun spectacol de teatru radiofonic: „Jucătorul de table”, de George Arion, dramatizarea radiofonică și regia artistică Cezarina Udrescu, producție a Societății Române de Radiodifuziune;

Cel mai bun spectacol de teatru TV: „Buzunarul cu pâine”, de Matei Vișniec, regia Tudor Chirilă, producție a Societății Române de Televiziune;

Debut: Ada Galeș pentru rolul Denise din spectacolul „Copilul problemă”, regia Adrian Iclenzan, Teatrul „Sică Alexandrescu”, Brașov.

PREMIILE SENATULUI UNITER:

Premiul de Excelență: Gigi Căciuleanu;

Premiul pentru întreaga activitate:

Actriță: Luminița Gheorghiu;

Actor: Vladimir Găitan;

Regizor: Victor Ioan Frunză;

Scenograf: Maria Miu;

Critică și istorie teatrală: Anca Măniușiu

PREMIISPECIALE:

Premiul special pentru muzică de teatru: Adrian Enescu;

Premiu special: Miklós Bács, un mentor al tinerelor generații de actori;

Premiul special pentru cel mai jucat dramaturg român contemporan: Matei Vișniec;

Premiul special pentru o viață dedicată teatrului și poeziei: Eugen Țugulea;

Premiul Președintelui UNITER: Emil Boroghină, directorul Festivalului Shakespeare de la Craiova;

Premiul oferit de British Council: actorii Alexandra Rădescu și Dorin Eugen Ionescu;

Piesa anului 2015: „Nadia”, de Diana-Florina Avrămuț.

Ion Caramitru – președintele UNITER și amfitrionul Galei UNITER

CIRIPITUL ÎNȚELEPTULUI

„Toți trăim sub același cer, dar nu toți avem același orizont.”

Konrad ADENAUER (1876-1967),
primul cancelar al RFG

Și vip-urile
radioului care se
implică în
evenimente sunt
la FESTCO
2016, alt
eveniment major
al Zodie
Gemenilor 2016
(unde noi nu am
fost invitați)

TRAVEL:

PE UNDE MAI HOINĂRESC ROMÂNII... (II)

(IMPRESII TRIMISE DE PE IPHONE-URI)

JAPONIA, MAI 2016

TOKYO

„Paște fericit din Tokyo! Orașul este fenomenal! O metropolă cu peste 30 de milioane de locuitori. Un oraș frumos, cu mii de zgârie-nori, foarte civilizată, cu autostrăzi și trenuri suspendate, care fac slalom printre ele, cu parcuri, lacuri, magazine frumoase, curățenie...

P.S.: Dacă în Coreea prețurile erau cât de cât OK, în Japonia sunt destul de mari. De exemplu, o portocală costă între 3 și 8 dolari, în funcție de mărime și soi. Fructele sunt foarte scumpe. În schimb, prețurile de la mâncare ocupă toate palierele.”

NIKKO

„Un oraș stațiune, situat într-o zonă muntoasă cu munți de 2500 m, împăduriți în totalitate, situat la cca 130 km de Tokyo. Am urcat cu mașina până la 1300 m altitudine, până la un lac enorm. Din lac pleacă o cascadă de cca 100 m. Pe malul lacului am mâncat un pește asemănător păstrăvului înfipt într-o țepușă și făcut la grătar, și porumb dulce la grătar. Totul foarte bun! De asemenea am vizitat cel mai mare templu Shaolin din Japonia, situat într-o pădure de Sequoia. Foarte spectaculos! Ne-a ajuns oboseala. Am dormit 12 ore. Măine plecăm cu trenul (cca 1,5 ore) spre Hakone, situat aproape de muntele Fuji.”

HAKONE

„O stațiune de munte foarte frumoasă, la cca 100 km de Tokyo, situată la cca 800 m altitudine, pe malul unui lac, și străjuită de munți de 1400 m. Zona este vulcanică și se află foarte aproape de Vulcanul Fuji. Dacă în ziua în care am sosit vulcanul nu se vedea, în a doua zi a fost senin și l-am putut admira în toată splendoarea lui.”

KYOTO

„Distanța 365 km, 4 opriri, 2 ore. Pentru prima oară am mers cu un tren de mare viteză (300 km/oră). Este foarte confortabil, nu simți nimic. Atunci când stai în gară și trece pe lângă tine, este impresionant. Ai impresia că te zboară de pe peron... Fostă capitală imperială pentru cca 1000 ani. Oraș cu peste 20 de universități și cca 1,8 mil locuitori. Total diferit față de Tokyo. Nu are zgârie-nori.”

CORTINA - NEBUNIA TEATRULUI

COMEDIE DE SITUAȚII AMUZANTE

ALLEGRO, MA NON TROPPO

de Ion Minulescu la TNB

Atunci când s-a jucat prima dată „*Allegro, ma non troppo*” (miercuri, 30 martie 1927, la *Teatrul Național din București*), se inventase absurdul, dar nu în teatru. La modă erau realismul și simbolismul. **Ion Minulescu**, vârful de lance pe câmpurile de luptă ale literaturii, talent polivalent, poet unic și inimitabil, cu o muzicalitate și ritmicitate unice, ironic și reflexiv, avea și platoșă: poziția de înalt funcționar public, director general al artelor, departament cheie în Ministerul Culturii, făcea parte din elite. Deci era un autor de nerefuzat. Al casei. Scria și romane, și piese. Comedia lui aparent romantică, muzicală, departe de a fi o poveste de dragoste care înaripează suflete, se dovedește, după aproape un secol, a fi o satiră viabilă, nostimă, despre infidelitatea greu de evitat a cuplurilor supuse tentației eroticului de când există lumea.

Spre lauda Teatrului condus de infatigabilul Ion Caramitru, dramaturgul poet revine pe scenă cu tot respectul cuvenit unui predecesor de vază. Sala Pictură (galerii de artă la parter) își taie respirația prin frumusețe, modernitate, civilitate, departe de teroarea seismică, ferească Dumnezeu! Sala de 100 locuri elegante e plină ochi. Un public evadat sau necapturat de hidrele talk-show-urilor vulgare de la orele de maximă audiență invadează teatrul. Mulți tineri.

În centrul atenției se află un dramaturg celebru, Ion Marian, surprins în elaborarea unei noi piese, alături de un sponsor și colaborator, veleitarul milionar Titu Micșoreanu (un tip ce îl prefațează cumva pe Bucșan, miliardarul lui Mihail Sebastian din „Ultima oră” a interbelicului). În elaborarea piesei se naște, la un moment dat, întrebarea dacă trădarea conjugală, amantlăcul carevasăzică, sport național, poate să fie pedepsit cu moartea infractorilor. Da!, este concluzia dezbaterilor savuroase, care ocupă o bună parte din primul act, care durează 35-40 minute. Prima lovitură de teatru este că fantezia coincide cu realitatea: dramaturgul trăia deja cu nevasta bogătanului, dar și acesta făcea același lucru cu o văduvioară apetisantă. Se condamnă teoretic exact ceea ce se practică: înșelăciunea, infidelitatea sentimentală.

Actul al doilea se petrece la moșia din fostul județ Vlașca - Teleorman, unde ițele se complică: pușca milionarului care trebuie musai să tragă, trage involuntar. Aceasta este și partea cea mai veselă, mai dinamică, unde abundă răsturnările de situație, fără a se depăși însă burlescul.

Publicul râde, se destinde, aplaudă actorii din generații diferite care slujesc textul cu voioșie. **Eugen Cristea** își arată din nou blazonul într-un rol secundar, dar plin de imaginație și seducție, interpretând un samsar alunecos, pe domnul Cuțui, și el o victimă de adulter, colateral

acțiunii principale, aplicând vinovaților pedeapsa capitală, dar glonțul nimerește alături. În nevasta bogătanului, **Monica Davidescu** (una din cele două vedete distribuite pe rol) știe să evidențieze nuanțele, cu feminitate și dragălășenie, pendulând misterios între iubire interzisă și prudență matrimonială; frumoasă, temperamentală, posesivă, lascivă, lucidă. Autorul dramatic (jucat la premiera absolută de celebrul A. Pop Marțian) este **Gavril Pătru**, tânăr purtător de ștafetă. Rol deloc facil, meandrat în stări sufletești și reacții. El nu e făcut pe tiparul boemului client la Capșa, arată ca un slujbaş-ocnaș al scrisului (un autoportret al lui Ion Minulescu?), curajos, dar și fricos de moarte, brav, dar și speriat de execuția promisă, care, din fericire, nu se realizează. Jolly Joker e **Marius Rizea**, care-l interpretează convingător și spectaculos pe veleitar, pe semidoct, pe sponsorul necesar și pe „imoralul moralist”. Multe situații comice neașteptate se succed cu el în cavalcadă, atât la biroul său luxos, dar mai ales în decorul verde al paradisului cinegetic unde milionarul vânează și aventuri erotice, și contracte oneroase, în loc de sălbăticuni. Pică de fazan, dar iese mereu din capcane. **Victoria Dicu** face dintr-un rol marginal, slujnica, o miniatură comică, facială prin expresiile mereu altfel admirative față de persoana dramaturgului pintenat. **Ileana Olteanu**, căprioara vânată de milionar (văduvioara Noemi), brunetică și cochetă, îmbrăcată șic vânătorește, se descurcă cu brio în brațele fantelii și în confesiuni, contribuind la crearea atmosferei de frivolitate. Jandarmul – **Costică Lușșă** – e cel de la jandarmerie, agresiv la arestare, suculent, conștiincios.

Scenografia de bun gust, semnată de tandemul **Florilena Popescu-Fărcășanu** și **Maxim Corciovă**, realizează un cadru plăcut ochiului, conferă o anumită măreție bibliotecii (actul întâi) și o frumusețe aparte moșiei interbelice.

Punerea în scenă se dovedește cu abilitate în meandrele epicului dramatic. Discipol al lui Valeriu Moisescu, dl **Răzvan Popa** (semnează regia la pachet cu ilustrația muzicală de calitate) nu modernizează violent un text clasic, și bine face, îndrumă actorii cu minuțiozitate, reconstituie epoca, rezolvă ingenios situațiile comice, deloc simple, contribuind astfel la șirul succeselor Teatrului fanion, și ale dramaturgiei românești nepieritoare, dorită și aplaudată, după cum observăm, de spectatori din toate generațiile.

Dinu GRIGORESCU

ÎNEPOCA VACANTELOR EXOTICE

JOCUL DE-A VACANȚA

în regia doamnei Anca Maria Colțeanu la TVR

Distribuția:

Corina - Maria Dinulescu
Bogoiu - Gheorghe Visu
Ștefan - Demeter Andras
Maiorul - Radu Gabriel
Madame Vintilă - Adriana Nicolae
Jeff - Cristian Bota
Călătorul - Iulian Burciu
Soția călătorului - Monica Ciuta
Om de la telefoane - Cristian Toma
Agnes - Andra Gavrilă

Din afară, atât cât ne duce pe noi laserul privirii, observăm, în ciuda blocajelor și a viagerelor financiare, un TVR încă gonflat, suferind și pe seama risipei interioare și de datorii istorice (absurde) ajuns dator, păcălit, și de consumatori, sprijinit aleatoriu de Buget ca sa să iasă din coșciug, în funcție de mâna divină, protectoare. „Arheologii

viitorului” dacă vor fi lăsați, (mă îndoiesc) poate vor scoate la iveală „comorile” acaparate de diverși profitori. Decapitarea canalului cultural (refugiat musulmanic la diferite gazde editoriale) a fost una din bomboanele de pe colivă la care s-au adăugat și „chiflele” Eurovisionului geografizat și ale Campionatului European de fotbal, globalizat. Ne bucură mult reînvierea producțiilor noi la Teatrul de televiziune, mai ales că se face cu un text românesc de patrimoniu.

Jocul de-a vacanța (1939) se petrece într-un decor de pensiune modernă (2016) în regia

Continuare în pag. 4

JOCUL DE-A VACANȚA

Continuare din pag. 3

oxigenată, spectaculoasă moderat, novatoare destul a doamnei Anca Maria Colțeanu. Exterioarele îngrijite peisagistic, interioarele mobilate în stilul elvețian - autohton, atmosfera calmă, (din pragul măcelului mondial care va pulveriza vacanțele și va inaugura holocausturile) încântă privirea și mângâie sufletul nostru demodat. Mă leagă o legătură afectivă, de *Jocul de-a vacanța*, vizionat prima oară de mine în 1957, pe scena Casino-ului din Sinaia cu Gheorghe Dinică distribuit în rolul lui Bogoiu (il țin minte perfect) arondat formației de actori amatori ai Poștei Române. Mi-a mărturisit că acel spectacol l-a determinat să dea examen la Teatru (și pe mine să mă apuc de scris comedii). Au trecut anii în goana unei rachete balistice, unii și-au atins țințele. Am revăzut piesa, în numeroase și simandicoase montări, unele clonate după modelele clasicizate, altele nereușite, ratate, în ciuda unor nume prestigioase. Un film celebru *Jocul de-a vacanța* cu vedete străine nu a rupt deloc inima târgului.

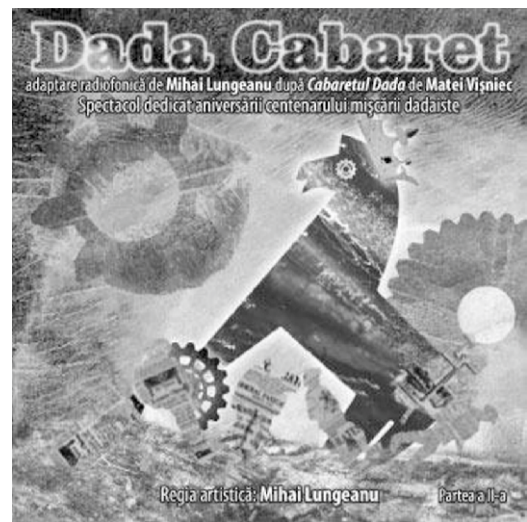
Regizoare din noua generație doamna Anca Maria Colțeanu, zodia gemenilor, ecranizează una din perlele de pe coroana mândră a dramaturgiei românești. Strălucirea dialogului, foarte uman, monologurile, inteligența replicilor, forța subtextelor emoționale, tristețea învelită într-un umor extrafin, duișiiile neașteptate, evoluția personajelor care se ating prudent, iscoditor și se despart misterios, la fel cum s-au întâlnit, constituie puncte de mare atracție pentru regizor și spectator. Cândva, ni s-a explicat că ne aflăm în fața unei revolte a intelectualului față de modul de viață burghez, protestul unor însingurați, dar acum vedem mai clar, prin efectul de distanțare, universalitatea acestui joc de-a izolarea în natură, dorința de a te ascunde de tumultul și poluarea civilizației. Ștefan, este inteligentul și rasatul Sebastian, iar Corina pare a fi un alter ego feminin, tandră, frumoasă, deșteaptă, camaradă, sexi subtilă, care atrage bărbații de orice vârstă și a cărei viață personală, reală, se află plantată în mister.

Viziunea doamnei Colțeanu are modernitatea noi generații, total dezinhbată de clișeele instalate și în spectacologia lui Sebastian. În Corina doamna Maria Dinulescu excelează, fără doar și poate, este exact Corina, atinge coardele sensibile, joacă dezinvolt, senzual decent. Totul o avantajează și nimic nu o stânjenește, în confruntarea cu ea însăși și cu bărbații celor trei generații. Finalul este de o frumusețe rară care ne face să urâm și mai tare vulgaritățile. Dl. Demeter Andras este partenerul ideal al Corinei, elegant, plin de fantezie, frapant, strălucitor prin poezie, modestie și replică. Joaca foarte sigur pe sine rolul care-i place mult, se vede. Îl și prinde, cuprinde... Madame Vintilă - Adriana Nicolae este exact ce trebuie să fie, o altfel de Corina care s-a predat aventurilor, superficialităților, bărbaților. El o refuză pe ea, ea i se oferă prozaic dar, odată refuzată, se retrage elegant, fără stridențe, în rochia-i vapoasă, ca o invitație la intimitate, se reține pe retine. În pensionarul marinier Bogoiu, 59 de ani, retras la pensiunea Weber, cu toate ticurile și hachițele lui, dl. Gheorghe Visu valorifică complet datele unui personaj de o complexitate aparte, convertind cu finețe, prozaicul în poetică revoltă, resemnarea în bucurie odată cu cravata pierdută și cu calendarul confiscat de Ștefan. Dl. Visu navighează printre vise, actor de respirație lungă. Față de intrușii care invadează Vacanța absolută, el simulează cu măiestrie o bizarerie, o nebunie, pentru a-i alunga. Cristian Bota, june și fericit corijent la matematici, zvelt și imberb, îndrăgostit de profă, docil ca un elev cuminte, ia lecții de viață, în acest joc inteligent al măștilor suprapuse, de fapt el este un Ștefan foarte tânăr, din generația care vine (războiul ucide), dacă scapă el va deveni, poate, un alt Ștefan și în final un nou Bogoiu. Relația cu Corina este jucată de actor cu naivitatea pubertății în nota maturizării treptate. Un triptic, și o piramidă masculină, de cert succes. Radu Gabriel este acel maior mediocru al armatei, prea limitat de a fi avansat colonel și destul de cazon pentru a fi rezon. Interpretul punctează exact și obține rezultate comice pe măsura rolului secundar. Foarte contemporani și totodată amuzanți, călătorii, intrușii, cei care acostează agresiv acest paradis al uitării, de sub Hășmașul Mare. Iulian Burciu și Monica Ciută; joacă bine tupeul, gălăgia, agresiunea și rucsacul. Omul de la telefoane - Cristian Toma și Agnes - Andra Gavriliă, completează cu discreție și finețe roluri episodice, cu intervenții pitorești.

Pe regizoarea cu mult talent și personalitate, aflată pe val, am descoperit-o târziu, adică recent, în montarea ei rafinată, explozivă, de la Teatrul Nottara, cu drama *Funcționarul destinului*, de Horia Gârbea tot o piesă a cuplurilor. Felicitări întregii echipe și TVR!

„DADA CABARET”

Un spectacol fabulos, bazat pe savurosul și răscolitorul text „*Cabaretul Dada*”, semnat de Matei Vișniec, prelucrat și montat cu o vervă fantastică de regizorul Mihai Lungeanu. O perlă a coroanei radioului din această stagiune, pe tronsonul Comediei de pe autostrada culturală București – Paris.

Proiect: Radio România, Radiofonic, Federico Fellini și Teatrul Radiofonic, In cadrul: PRIX NOVA

SURPRIZA

de Federico Fellini și Nicola Manzari

„SURPRIZA” SURPRIZELOR

A fost descoperirea marelui regizor Fellini în postura de dramaturg la Teatrul Național Radiofonic. Cinci texte ale marelui artist vor fi prezentate la TNR. Debutul uimitor l-a făcut tot Mihai Lungeanu, cu o echipă de mari interpreți, la care s-au atașat, după un casting cu 29 de studenți, inclusiv masteranzi ai UNATC – un grup de tineri foarte valoroși –. Piesa recrează cu imaginație debordantă, într-un stil foarte real și pe alocuri foarte suprealist, modul cum

se înregistrează o piesă la radio, avându-i în centrul acțiunii pe Regizor și pe secretara lui, cu pitorescul și toanele lor, fiind interpretați savuros și inteligent, nuanțat și vigilent, de dl Virgil Ogășanu și de dna Ioana Calotă. Pe marea scenă a Sălii Radio, într-un evantai orchestral, dau replici, și au intervenții pline de aplomb și de autenticitate umană, diverse personaje îndrăgostite de teatrul radiofonic, care pun întrebări, așteaptă răspunsuri care parvin comic, uneori fantezist, cum este cazul celor doi pești autentici, care își vorbesc omenește, unul altuia, interpretați cu mare har de doi monștri sacri ai comediei, dl Valentin Teodosiu și dl Petre Lupu.

„FUCHSIADA” ȘI „LIVADA DE VIȘINI”

Gavriil Pinte, regizor de mare profunzime și atras de universurile complicate, unde alții își frâng aripile, realizează un spectacol senzațional după textul lui Urmuz, „*Fuchsiada*”, axat pe o spirală a absurdului precursor al marilor clasici ai genului.

Fermecat de universul cehovian, regizorul a montat la radio și „*Livada de vișini*”, răscolitoarea piesă a incertitudinilor și eșecurilor, cu respectarea strictă a textului, fiind nominalizat pentru Premiul UNITER 2016, care, însă, a fost adjudecat de colega sa, Cezarina Udrescu, pentru piesa „*Jucătorul de table*”, de George Arion.

AMINTIREA IADULUI SCENIC

În caniculara dată de 18 iunie 2016, aproape 70 de spectatori au ales să-și petreacă seara în *Sala Studio a Teatrului Odeon*, delectându-se cu spectacolul „*Iadul este amintirea fără puterea de a mai schimba ceva*”, în tandemul regizoral-scenografic al *Marianei Cămărășan* și al *Alexandrei Penciu*. Spectacolul este o dramă psihologică, despre nefasta condiție umană, care se bazează pe textul *Helvetet är minnet utan makt att förändra* (2004), al scriitorului, dramaturgului, scenaristului și comediantului suedez *Jonas Gardell* (n. 1963), fiind tradus de *Carmen Vioreanu* (n. 1974).

Textul prezintă relația conflictuală dintre două surori, care se reîntâlnesc în ultimele clipe de viață ale mamei lor. Conflictul pornește de la amintirile acestora referitoare la relațiile avute cu o mamă autoritară, care nu a știut să-și manifeste dragostea.

Diana Gheorghian

A g n e s (**D i a n a Gheorghian**, n. 1960), fiica cea mare, este o femeie singuratică, necăsătorită, fără copii, fără o carieră încununată de succes, pensionată timpuriu, cu dezvoltarea unui sindrom obsesiv compulsiv pentru curățenie, care s-a hotărât să rămână în casa copilăriei sale, sacrificându-și existența pentru a avea grijă de mama ei grav bolnavă. **Viola** (**Oana Ștefănescu**, n. 1960), sora lui Agnes, este o actriță în vârstă de 52 de ani, care a cunoscut succesul teatral cu rolurile Hedvig în „*Rața sălbatică*”, de Henrik Ibsen, și Ofelia în „*Hamlet*”, de William Shakespeare, și care, după 40 de ani, a mai reușit să obțină doar

roluri mici la radio și în televiziune; este căsătorită și are și o fiică, pe Denise (**Nicoleta Lefter**, n. 1982). Ea se întoarce acasă după o perioadă îndelungată, înainte ca mama să-și dea ultima suflare. Imediat, Agnes, pe un fond de frustrare și automartirizare, începe conflictul cu Viola. Din amintirile dureroase memorate, aflăm că cele două surori au fost într-o permanentă competiție pentru câștigarea dragostei mamei. Agnes încă mai caută iubirea, dar își vede salvarea în răzbunare. Amândouă sunt victimele lipsei afecțiunii, fiind în război cu propria existență nefericită. Și invidia artistică este o cauză a disputei ambelor părți. Agnes a fost însoțită de Viola la examenul pentru admiterea la facultatea de teatru, însă nu a fost acceptată; în schimb, Viola a primit șansa de a deveni o actriță celebră, cu interviuri și poze publicate în reviste și în ziare, și cu roluri pe care și Agnes le cunoștea și le repeta în bucătărie, în umbra surorii sale. Pentru Agnes, actoria a fost un vis spulberat, renunțând la el după șapte eșecuri la admitere. Viola o acuză că a fost preferata mamei, „mămușica teatrală a familiei”, deoarece, în copilărie, Agnes a făcut balet și a prezentat câte un mic spectacol la mesele organizate de părinți. Pentru talentul ei, a fost recompensată cu o frumoasă rochie albă argintată, pe care, din cauza unei căzături în urma căreia și-a fracturat toate degetele de la picioare, nu a mai avut ocazia de a o purta, după vindecarea completă renunțând la balet. Viola însă nu a primit niciodată nimic de la mama ei. Dintr-una din cutiile cu toate amintirile din copilărie păstrate, Agnes îi arată Violei o poezie de-a mamei, care cuprinde sfatul acesteia, ce se regăsește parțial și în titlul piesei: „Nu-ți dezvălui sufletul în fața oamenilor. Iadul este amintirea fără puterea de

Oana Ștefănescu

a mai schimba ceva”. Pentru Agnes, orice amintire este un iad; părăsirea bărbatului iubit, luarea surorii la examen, ruperea degetelor, îngrijirea mamei sunt un iad. După un moment de criză între cele două, în care Agnes aruncă din cutii toate pozele tăiate în mii de bucăți, mama moare. Viola vrea să se împace cu sora sa, constatând că, deși mama nu o iubea așa cum o iubea pe Agnes, ultima privire înainte de a muri i-a fost ațintită ei. Agnes izbucnește din nou.

Realismul scenelor este întrerupt de flashbackuri ale unui trecut inserat cu elemente fantastice, revărsate pe un fond luminos portocaliu. Amintirile, proiectate mental de Agnes, sunt însă relateate din perspectiva Kristinei (tot **Nicoleta Lefter**), păpușa din copilăria lui Agnes. În acestea, o mamă dură, egoistă, chiar demonică (**Liana Mărgineanu**, n. 1941), îi domină subconștientul fiicei sale – aflată la pubertate și cu o iubire nespuse pentru mamă –, impunându-i credința în Dumnezeu și teama de diavol, și răvășindu-i sufletul și psihicul.

Moartea mamei le apropie pe cele două surori, dar le și îndepărtează pentru totdeauna. După plecarea Violei și a lui Denise, Agnes izbucnește în plâns, rămânând într-o singurătate totală. Pentru ea, prezentul este marcat de trecut, însă nu mai întrevede niciun viitor.

Finalul spectacolului cuprinde un artificiu regizoral-scenografic, constând în desprinderea peretelui camerei în care se desfășoară acțiunea și dezvăluind publicului o nouă încăpere, identică, însă colorată și învăluită în lumină, unde fantoma mamei se așază pe micul pat, lângă Agnes, cuprinzând-o în brațe.

Jocul artistic este solicitant atât fizic, cât și psihic. **Diana Gheorghian** se remarcă în rolul complex Agnes, interpretarea sa susținând surprinzător capul de afiș actoricesc. Ea reușește cu ușurință să treacă prin diferite stări psihice: euforie, nervozitate, ironie, sensibilitate emoțională, dăruindu-se total jocului scenic. Prin sacrificiul său de a se retrage în casa copilăriei și de a avea grijă de o mamă muribundă, Agnes încearcă să-și uite eșecul existențial. **Oana Ștefănescu** interpretează rolul Viola, sora realistă, cinică, realizată profesional, cu un caracter diferit de cel al lui Agnes și cu o căsătorie la care ar renunța oricând; ea tânjește după iubirea mamei, dar așteaptă moartea acesteia pentru a-și reorganiza viața. Dinamismul dialogului celor două actrițe impresionează profund spectatorii, inflexiunile vocii din amintirile depănate susținând starea conflictuală a surorilor. **Nicoleta Lefter** joacă un dublu rol: adolescenta Kristina și tânăra Denise, în vârstă de 25 de ani, interpretarea fiecărui personaj fiind convingătoare și realizându-se cu abilitate și ingeniozitate. Kristina este păpușa din planul fantastic, care reunește imaginea celor două surori, în planul real. Cu durere în suflet pentru moartea bunicii, dar calmă, rațională și naturală, Denise este martora disputei surorilor. **Liana Mărgineanu** interpretează rolul mamei, din trecutul fantastic, o femeie orgolioasă, enigmatică, cu un suflet rece, declanșator al eșecurilor din viața fiicelor sale.

Coloana sonoră misterioasă, cu tonalități specifice genului horror, menține suspansul acțiunii, în orice moment putând anunța desfășurarea unui episod tragic.

Mariana Cămărășan și **Alexandra Penciu**, prin viziunea regizorală și scenografică, reușesc să prezinte un spectacol modern, bine gândit imagistico-vizual, cu un decor creator de atmosferă, chiar surprinzător în final, cu aducerea secvențială, în prim plan, a realității și a fantasticului, și cu o distribuție inspirat aleasă.

După aproape două ore, cele patru actrițe s-au înclinat în fața spectatorilor din cele trei sectoare ale Sălii Studio, aceștia apreciindu-le prin aplauze, timp de minute în șir. Spectacolul oferit de echipa Teatrului Odeon se bucură de un binemeritat succes, aflându-se la cea de-a șasea stagiune.

Vlad LUNGU

Liana Mărgineanu și Nicoleta Lefter

VERSURI... TEATRALE

**Dinu
GRIGORESCU**

HAMLET

E premieră absolută,
Hamlet află de cucută

Duhul vine pe terasă,
Desdemona e furioasă

Regele adulterin,
Bea o cupă de venin

Iar regina
Își ia prima.

Patru ore
Elsinore,

În duel mor toți actorii
Și aplauda spectatorii.

VECHEA GENERAȚIE

Autorii vii și
Încă-n viață
Își așteaptă regizorii.
Soarta lor e în ceață.

Publicul habar nu are
Câte socoteli există
Cine urcă sus pe scenă
Are lacrimi în batistă.

Piesa noastră n-are
Loc pe nici o listă.

RECUNOȘTINȚA UNEI PAIAȚE

Buzna, cum ți-e felul
Ai tăbărât în birou
și cu tot zelul
iar mi-ai cerut să-ți fiu erou.

Lupt pentru cauza ta pierdută,
Câștig, pentru tine, în ultimă instanță,
Nu ți-am cerut nici măcar o sută!
Poet cu prestanță.

La vremuri aspre lângă tine
Prietenia ta – himeră!
Să-ți fie de bine!
Recunoștința-i efemeră.

CIRIPIT DE PĂSĂRELE

Doamnei Sanda Manu, cu recunoștință

Când Tapalagă, spadasinul
Era cu Vasilica Tastaman
În scena lor era prea-plinul
Și publicul râdea până-n tavan.

Când Iurie Darie și cu Stela-diva
În actul doi se giugiuleau,
Nu apăruse încă sida,
Era cenzura lui Bau-bau.

Ne-au scos din text replici banale
Care la timpul respectiv
Păreau a fi fenomenale
Pe portativ.

O frondă de limbaj,
Refuzul de a scrie demagogic
Și-a fost destul tapaj,
Dar cu finalul gastronomic.

Vă amintiți banchetul
Și tortul cel imens de ciocolată
Și florile - buchetul
A fost dată.

Ciripitul literar**FLUTURI DE NOAPTE**

Regizorului Mircea Marin

La Piatra Neamț a fost o încercare grea
Era și Coca Bloos în scenă
Și trei actori împotmoliți în nea
Și tot partidul în migrenă.

Trei mii de spectatori în sală
La marele turneu din capitală
Momente inedite
Ce merită a fi reповestite.

Tu ai făcut mai mult decât spectacol
Ai confirmat un autor
Oracol
Trei fluturi într-un inedit decor.

MISS BABELE

Regizorului Bogdan Ulmu

Lângă Marea Farsă
Babele stau nemișcate
În trei acte,
Fecioare aplaudate,
De cu-vântul care le străbate.

PLIMBARE CU TELESKAUNUL

Lui Constantin Codrescu

Pe scena calului Bălan
Troian,
Tu ai adus un telescaun
Pe care a șezut un claun

Spectacol extraordinar
Ce nu se vede decât foarte rar.
Și toată critica în sală...
Ce seară!.... Ce gală!

Au scos băieții... telescaunul
Silvestru, Dina și Cocora
martori de cum a fost cu hora...
Dar a rămas în scena clauului.

VALSUL LEBEDELOR LA TVR

Regizorului Constantin Dicu

Spectatori, cam un milion.
Noi am spart un fost ghinion.
La atacul sub centură
N-am răspuns deloc cu ură.

Monștri sacri-n distribuție,
O satiră-execuție
Ce-i filmată,
Conservată
Și reluată.

Vals de replici și situații
Ce privesc și alte nații.
Timpul trece, timpul vine
Nu e rău, e foarte bine.

NUNTA CU MILIAR... DAR

Memoriei regizorului Constantin Dinischiotu

La scenă deschisă-aplauze
Ce seara fenomenală!

Tufaru își juca în coșciug
moartea ce avea să fie reală,
iar Dinischiotu ars pe rug
avusese o premieră regală.

Evreii s-au dovedit încă odată
Mai clarvăzători
Decât etnicii mei bârfitori.

CONTRIBUȚIA DESPINEI

A crezut în mine
Chiar din prima zi
Și a făcut foarte bine,
Fără să știe bine dacă și când voi reuși.

Teatrul e o himeră,
De-o frumusețe aparte,
Eram din altă eră,
Dat mereu la o parte.

Nopti lungi de creație,
Zile grele de sacrificiu,
Teatrul e și altercație,
O virtute soră cu viciul.

Excelentă spectatoare,
Fără mofturi de cronicăreasă,
Nu mi-a fost sperietoare
Și mereu devreme acasă.

ACTUL 3

După pauza dintre acte
Vine ultimul, finalul !
Din foyer s-aud doar șoapte
Râde, fericit, tot stalul.

Cei din lojă, cei din față
Spectatori fără bilete
Doamnele cele cochete,
Râd de orice boroboață.

Comicul e astăzi rege,
Nu-i cenzură să te lege,
Piesa este foarte bună
Doar am scris-o eu de mână

Cârtitori mereu există,
Oameni fără haz – de ceară –
Nu intră deloc pe pistă –
Locul lor este afară.

Cade în sfârșit, cortina;
Se aplaudă cinci minute...
După care
Cineva stinge lumina
Textul merge la culcare...

UNUI SUFLEUR

Stai în cușcă
Actor invizibil!
Gloria alții o împușcă
Sufleur e teribil.

Printre mecanici și actori
N-ai gloria printre sfiori.
Accepți, eroinic modestia
Te lasă rece trufia.

Greșeli îndreaptă.
Nu-i suflă nimeni ce să zică!
Tu suflă tuturor.
E simplă o voce din decor.

TERASA FĂRĂ ARTIȘTI

Pe Cumpătu-i pustiu
Unii sunt morți încă sunt vii.

E ireal?
Un gând coboară șuierând
Plângând.
De la Predeal.

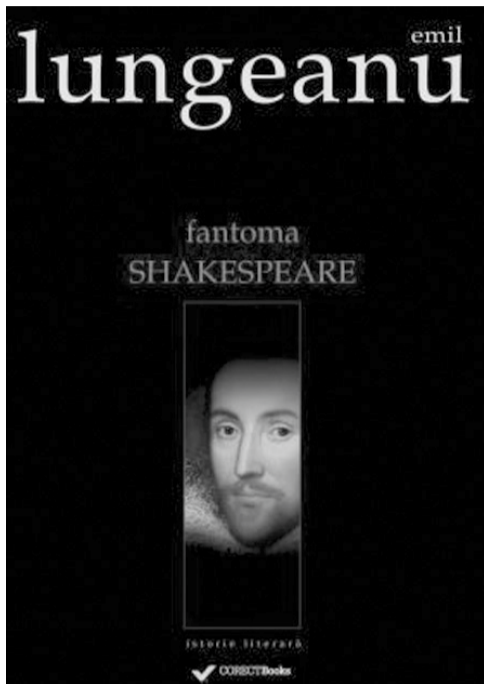
POEZIA DOUĂ SUTE

Teatrul vine peste mine!
Am luat-o razna peste pod,
Vrăjit de replici, uit de rime,
Nu pot ca vraja s-o deznod.

Mă fascinează Personajul!
Trădez a muzei poezie
Și-aleg tangajul
Spre dramaturgie.

Trădez dar nu trișez!
Ca orice geamăn cu răbdare
M-așez
În două genuri literare.

PE URMELE MISTERIOSULUI SHAKESPEARE:

EMIL LUNGEANU, DETECTIV
LITERAR

Scrisul lui Emil Lungeanu este bazat pe erudiție. El i-a citit pe toți shakespearologii care i-au căzut în mână, convins că există o mare cacealma a posterității: e imposibil ca fiul unui mănușar din Stratford-upon-Avon, emigrat în Marea Londră, un neica nimeni în parcare teatrului, apoi actor, dar co-acționar la Teatrul Globe, să fi avut toată informația, toate cunoștințele din care să poată scrie tot ce a scris. În volumul său - *Fantoma Shakespeare*, detectivul Lungeanu culege probe culese și de alții, încearcă să descâlcească itele

comploturilor, de toate calibrele, face analize comparative de mare finețe, pune și laserul în funcțiune. Cel mai posibil autor al Shakespeariei ar fi fost Edward de Vere-Conte de Oxford, el însuși sonetist în Top Ten al scriitorilor din epocă. Dacă în zilele noastre, să fii dramaturg jucat este încă un titlu de noblețe intelectuală, în vremea

Coanei mari Regina Elisabeta I, statutul de dramaturg constituia un pericol la adresa puterii laice și religioase, și se pedepsea cu decapitarea, cu tăierea mâinilor tipografilor și editorilor vinovați de promovarea unor cărți/piese considerate în doi peri, dușmănoase instituției regalității. Cartea abundă în analize migăloase pe text, pe biografii comparate, sonete, mărturii, deducții, ipoteze, contraipoteze, aducând argumente peste argumente - probate cu declarații, cu probe extrase din arhive, cu analiza unui ADN istorico-literar! Biata noastră cenzură reinventată cu listele scurte, cu capete țuguite, pare a fi fost o joacă de copii în comparație cu cenzura monarhiilor insulare. Ritualele, execuțiile, înmormântările se țineau de mână - lanț. Contestatarii biografici ai marelui Will au cerbie colosală și scot în evidență evenimente îngropate, dezgrop nunțile, divorțurile personajelor, amantele, clericii ultrapolitizați, eroi ai războaielor celor Două Roze, Henrici, Hamleți. Emil Lungeanu, hăituit și el de Elisabete teatrale contemporane, aciuat în baronatele teatrale de la noi, scrie cu patos, cu mare originalitate, o proză fantezistă, dar și documentară, de mare densitate estetică, poezie, critică și istorie literară, de o combustie intelectuală puternică. Opera sa propune universuri de gândire total nonconformiste. E un scriitor de top, e și pop, și nu se teme de secură călăului. La Mulți Ani, scumpe Confrate!

D.G.

AFURISISME (5)

Firea nu s-a pierdut cu firea
Piedone, pieton al aerului.
Un loc pentru Boc

CRIFTOGRAME (1)

Nelu și Deveselu
Ea și DNA
Ras Putin.

Vlad
LUNGURĂSPUNSURILE
GHICITORILOR ȘI ENIGMELOR
PĂSĂREȘTI DIN NR. 4

1. Niciuna dintre păsările menționate nu poate zbura. Pasărea Dodo poate fi exclusă din listă, deoarece este o pasăre originară din Insula Mauritius, care a dispărut în secolul al XVII-lea; toate celelalte păsări există în prezent.

Pasărea Dodo
(*Raphus cucullatus*)

2. Gâsca (pasăre domestică și sălbatică; boboc de gâsca; epitet depreciativ care arată naivitatea; talpa-gâștei = totalitatea ridurilor formate la coada ochilor persoanelor vârstnice).

3. Pasăre (mamă pasăre; lapte de pasăre = desert de proveniență franceză; cuib de pasăre; pasăre/pui la ceaun = preparat culinar).

4. Șoimul (pasăre răpitoare diurnă, foarte ageră; epitet care arată curajul, semeția).

5. Porumbel (aripă de porumbel; ou de porumbel; porumbel-râzător = guguștiuc; porumbel călător).

CURIOSITĂȚI ÎNARIPATE 3

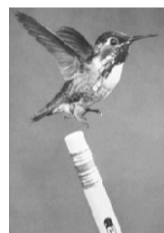
FABULOASELE PĂSĂRI COLIBRI

* Există peste 330 de specii de păsări colibri, care aparțin Fam. Trochilidae, fiind răspândite pe întreg teritoriul celor două Americi.

* Numele lor provine de la sunetul caracteristic produs de bătăile rapide ale aripilor, care, în funcție de specie și de talie, poate fi de 12-90 bătăi/secundă, ajungând chiar și până la 200 de bătăi/secundă.

* Frecvența lor respiratorie este de 250-400 mișcări respiratorii/minut, iar cea cardiacă de peste 1200 bătăi/minut.

* Cea mai mică pasăre din lume este o specie de colibri - zâna albină (*Mellisuga helenae*), originară din Cuba. Măsoară 5-6 cm lungime, cântărește 1-2 grame, prezintă penaj irizat, oul său are numai câțiva milimetri, iar cuibul nu depășește mărimea unei nuci.

* Sunt păsările cu cea mai mare densitate a penelor, raportată la dimensiunea corporală, având aproximativ 1000 de pene.

* Sunt singurele păsări din lume care pot zbura înapoi. Ele execută zboruri înainte și înapoi, pe spate, în zigzag, orizontal, vertical, putându-se menține și într-un punct fix.

* Pot atinge în zbor viteze medii de 15 metri/secundă (54 km/oră). Însă, conform unui studiu realizat de cercetători de la Universitatea din California, în anul 2009, pasărea colibri Anna (*Calypte anna*) este capabilă de cele mai rapide manevre aeriene din lumea naturală, raportat la dimensiunile sale. Ea poate plonja prin aer cu viteza de 92,8 km/oră. În fiecare secundă se deplasează pe o distanță echivalentă cu 383 lungimi de corp, mai repede decât un avion cu reacție, care parcurge în zbor 150 lungimi de corp/secundă și decât o navă cosmică, care reintră în atmosfera terestră cu viteza de 207 lungimi de corp/secundă. Forța G pe care pasărea colibri o exercită atunci când se întoarce din plonjare este de aproape nouă ori (9 G) mai mare decât forța gravitațională, echivalentul maximului experimentat de piloții avioanelor de luptă (Sursa: <http://www.dailymail.co.uk>).

* Consumă hrană în fiecare zi, în medie, cât dublul masei lor corporale, iar apă de opt ori mai mult. Se hrănesc cu insecte pentru asigurarea necesarului de proteine și cu nectarul florilor pentru acoperirea necesarului energetic; pot poleniza 1500 de flori într-o singură zi.

* Metabolismul păsărilor colibri poate încetini pe timpul nopții sau în lipsa hranei la temperaturi scăzute (18°C), când intră într-o stare asemănătoare hibernării (amoșeală/torpor), pentru a preveni scăderea rezervelor energetice sub nivelul critic, manifestându-se prin scăderea frecvenței respiratorii și a celei cardiace.

UN REGAL CULTURAL CU DAVID ESRIG - REGIZORUL CREATOR DE MIRACOLE

Generație tânără, știi cine este David Esrig? Un artist extraordinar, intrat în istoria teatrului, născut în 1935, în Haifa, și stabilit în România la 5 ani. A absolvit IATC București, secția Regie-Teatru. Montările supervizionate „Așteptându-l pe Godot” și „Furtuna” i-au fost interzise de cenzura comunistă. În 1973 a părăsit România, stabilindu-se în Germania. A devenit o emblemă valorică, de prim rang, în teatrul european, montând spectacole în Bonn, München, Köln, Paris, Berna și Bremen. A fost profesor la Academia de Teatru din München. Tot în Germania a întemeiat Academia de Teatru și Teatrul Athanor (www.agentiadecarte.ro).

I-am văzut câteva montări în anii șaizeci: „Nepotul lui Rameau”, „Capul de rățoi”, „Umbra”, „Troilus și Cresida”. Întâlnirea

Troilus și Cresida

cu dl. Esrig, iubitor și al suprarealismului, a fost pur și simplu întâmplare. Dânsul părea cucerit de entuziasmul meu și de detaliile pe care i le dădeam despre acel unic spectacol „Troilus și Cresida”, de pe scena Comediei. Îl vedeam și pe Achile, în pielea lui Mircea Albulescu, știam cu exactitate și așezarea personajelor în decorul Troian. Trecuse mai mult de o jumătate de veac! Supraviețuisem. Debutul meu pe scena Comediei s-a produs după emigrarea dl. Esrig în Planeta Libertății. Comunicarea interumană a fost excelentă. Replici exacte, deschidere fără aroganțe și prefăcătorii. Vioi, inteligent și politic, dl. Esrig i-a mulțumit domnului Cristescu, directorul Muzeului de Literatură, care-l invitase la Festivalul Shakespeare 400 de ani, destăinuindu-se apoi luxurinat unui public cultural, național și internațional. În sală se afla prezent și dl. George Banu, alt corifeu al istoriei teatrului, venit de la Paris. Vorbindu-ne, dl. Esrig desecretiza laboratorul de creație. Pe Gheorghe Dinică îl vede ca pe un actor de valoare mondială! Pe Iurie Darie, căruia autoritățile i-a refuzat, la 80 ani, onorurile cuvenite, Esrig îl definește nu doar ca pe un actor Făt-Frumos frumos, dar și foarte inteligent și complex. Vasilica Tastaman, - un temperament eclatant, supersexy, o veritabilă Elenă din Troia, (subscriu, Vasilica a jucat și în piesa mea de debut

Troilus și Cresida: Florin Scărlătescu, Iurie Darie și Sanda Toma

„Ciripit de păsărele”, regia Sanda Manu, 1978). Sanda Toma, o actriță de adâncă profunzime. Adept al corporalismului actoricesc, al expresionismului, și al muncii de cizelare a rolurilor până la perfecțiune. Pentru „Troilus și Cresida”, spectacol monument, David Esrig nu a ezitat să apeleze la experți în limba engleză veche și la coregrafii de primă mână. Întâlnirea a fost un regal cultural.

Troilus și Cresida: Mihai Pălădescu, Costel Constantinescu

Spectacole în România: „Vicieniile lui Scapin”, de Molière - Teatrul Tineretului din Piatra Neamț (1957), „Umbra”, de Evgheni Schwartz - Teatrul de Comedie (1963), „Troilus și Cresida”, de Shakespeare - Teatrul de Comedie (1965), „Capul de rățoi”, de Gheorghe Ciprian - Teatrul de Comedie (1966) și „Nepotul lui Rameau”, de Denis Diderot - Teatrul Bulandra (1968)

D.G.

ERATĂ

PUBLICAȚIA ÎI CERE SCUZE DOMNULUI VLAD ZAMFIRESCU, DEOARECE ÎN NUMĂRUL 2 AL „CIRIPITULUI”, ÎN CRONICA SPECTACOLULUI REGIZAT DE DUMNEALUI, „EFECTE COLATERALE”, A FOST MENȚIONAT NUMELE FLORIN ZAMFIRESCU, ÎN LOC DE VLAD ZAMFIRESCU.

CASETA TEHNICĂ

ISSN: 2501-2355
ISSN-L: 2501-2355

„Fundatia Spirit Românesc Pro-Arte și Caritate” - București,
Bd. Libertății, nr. 22, ap. 4, sect. 5, Centrul Civic

Email: redactiaciripitdepasarele@gmail.com; fundatiaspiritromanesproarte@gmail.com
Tel.: 0755 200 001 / 0745 044 746

DTP: M. D.
Cap limpede și corectură: Vlad LUNGU
În cuibul redacțional: Semnatarii articolelor

Publicație lunară, asociată Clubului Dramaturgilor al Uniunii Scriitorilor.
Apare la sfârșit de lună. Abonamente la redacție.